

Sygn. akt II CSK 638/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. J.

przeciwko "C." w W.

o ochronę dóbr osobistych, zapłatę i nakazanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 marca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.080 (tysiąc osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do

rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego względnie uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Pozwany w niniejszej sprawie ograniczył się zaś do stwierdzenia, że konieczne wydaje się precyzyjne zdefiniowanie pojęcia sfery prywatnej, jako doba osobistego podlegającego ochronie w oparciu o art. 23 k.c. Odnosząc się do wyroku Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2008 r., I CSK 341/07 (OSNC 2009, nr 3, poz. 45), pozwany nie wskazał, na czym ma polegać rozbieżność w wykładni lub zastosowaniu prawa w niniejszej sprawie oraz w sprawie zakończonej tym wyrokiem. Pozwany nie dostrzegł różnicy w statusie powoda w niniejszej sprawie i powódki w sprawie zakończonej wyrokiem z 24 stycznia 2008 r., I CSK 341/07,

która jako znana aktorka, zabiegała o zainteresowanie mediów jej osobą i dostarczała mediom informacji o prywatnych aspektach jej życia. Z ustaleń będących podstawą zaskarżonego wyroku nie wynika, by powoda w niniejszej sprawie można było zaliczyć do kategorii osób publicznych, dla których tworzy się osobne wzorce zachowań godzących w prawo do prywatności. W ramach oceny bezprawności postępowania pozwanego, Sąd Apelacyjny zakwestionował jego stanowisko, jakoby działania, które podjął wobec powoda mieściły się w obszarze zachowań dozwolonych wierzycielowi, który dąży do zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności i wskazał na te przepisy, z którymi postępowanie pozwanego było sprzeczne.

Przez rozbieżności w orzecznictwie sądów, uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, należy rozumieć istnienie zróżnicowanych albo sprzecznych rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy prawne, wyłożone lub zastosowane w sposób prowadzący do wydania odmiennych orzeczeń albo innych decyzji procesowych (postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, chociaż budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu pozwany nie wskazał przepisów, których wykładnia miałyby rodzić wątpliwości czy rozbieżności, a jedynie wskazał na potrzebę wyjaśnienia, która z zasad uznawanych za obowiązujące w procesie cywilnym, to jest prawdy materialnej i kontradyktoryjności, ma być traktowana priorytetowo. Tego rodzaju kwestii w żaden sposób nie można postrzegać, jako odpowiadającej rozważanej przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pozwany nie objaśnił, ze stosowaniem których przepisów wiąże zasygnalizowany problem konkurencyjności

zasad procesowych oraz nie wskazał, jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy mogłoby mieć rozważenie problemu, który sformułował.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 2 i § 8 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

aj